

JUDAS HÅGKOMSTER

Niklas Rådström

JUDAS HÅGKOMSTER

ROMAN ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Citatet på sidan 5 är översatt av Gunnar Ekelöf.

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-081296-6

COPYRIGHT © Niklas Rådström, 2026

OMSLAG Elina Grandin

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

JERUSALEM

Det händer fortfarande att jag går till Krukmakarens åker för att se den plats där man säger att jag dog. Numera gör jag det dock mer sällan då jag är en gammal man, ofattbart gammal finns det många som säger, äldre än de flesta andra jag känner eller känner till. Att just jag skulle vara den som blev sist kvar bland de tolv som då gick vid hans sida är egentligen obegripligt och, finns det nog många som ville mena om de kände till det, inte heller rättvist. Men att vara den som överlevt kan också det vara en dom och ett öde: att jag inte fått bli löst från livet trots att den tid som blivit mig beskärd sedan länge borde ha timat.

Senast jag var vid Krukmakarens åker, Blodsåkern eller Akeldama kallar väl de flesta den idag, gick ett par av mina barnbarn med mig – eller var det barnbarnsbarn, i min ålder är det svårt att hålla reda på sina många ättlingar. Den avkomma som änglarna lovade Abraham, lika talrik som himlens stjärnor och sandkornen vid havets strand, blir just som fjärran ogripbara himlakroppar och sand som rinner mellan fingrarna. Det är vad såväl livet som döden vill säga: att världen fortsätter också utan oss, att

den kommer att sakna bruk för oss och att den till sist har glömt oss.

Min mästare är det dock ännu många som minns, trots att det är långt mer än ett halvsekel sedan han dog. Men även han kommer att kunna bli rov för glömskan, som så girigt griper kring sig och för de flesta som en gång levat in under sin mörka mantel. Det finns andra som har skrivit ner hans berättelse, men även om de givit sina historier namn efter dem som följde honom är de inte nedtecknade av någon av oss som då var med. Det mesta är vittnesmål i andra hand och återgivna rykten, hörsägen och rena påhitt, om än hoppfullt välvilliga i vad de vill berätta. Sedan templet raserades och Jerusalem lades i ruiner har så många velat ge hans öde en innebörd som ska skänka framtidstro och evigt hopp. På så sätt har han kanske återuppstått, som det finns så många som menar. De tycks vilja tro att de följer honom, som hörde han ännu till de levande. Genom dem och det de fört vidare har hans historia givits ständigt nya innebörder och meningar.

Själv trodde han på nuet och stunden, på livet som levs här och i ögonblicket, kanske som den atenare jag hört berättas om som mötte ett öde liknande hans och som förkastade det skrivna då han menade att det förde oss på villospar, skingrade våra minnen och gjorde det liv klanglöst och banalt som är mångskiftande och oöverblickbart. De säger att han ville skapa kunskap genom samtalet, medan den mästare som jag följde ville uppenbara genom

handling. Om atenaren sade de att han förledde ungdomen och så riktade de sitt hat och sin dom mot honom. Honom fick de att tömma en giftbägare, min mästare bespottade de och rådbåkade för att till sist hänga upp att försmäkt på ett kors med grova spikar drivna genom handleder och fötter. Detta hat som förefaller möta alla dem som vill säga sanningen och som även fått mig att i så många år hålla inne med min berättelse och inget yppa om vad jag bevittnat.

Kanske har det varit den feges livsväg, jag har aldrig sagt emot dem som kallat mig harhjärtad. Men då jag ser att hans minne ännu hålls levande av andra vill jag inte låta min berättelse försvinna i den glömska som tiden skapar. Jag är nu så gammal att inget jag säger längre kan skada mig och dessutom skriver jag ner min berättelse för en fjärran framtid, eftersom jag tänker gömma den instucken i ett förslutet krus i vildmarken som jag vet att andra gjort med vad de skrivit. Kanske är ett vittnesbörd undangömt i vildmarken inte mycket till bekännelse, men min förhoppning är att en fjärran framtid ska lyssna till min historia och fälla sin egen dom.

Atenaren jag nämnde hade en lärjunge som trotsade sin mästare och skrev ner allt han mindes av vad hans lärare sagt. Jag kan inte tro annat än att även han, liksom alla de som velat skriva om min mästars liv, lade till och utvidgade, gjorde en stor berättelse av en flyktig anekdot och kanske även hittade på. Vad gäller den jag följde under

en tid för mer än en mansålder sedan kan jag minnas att det fanns de som skrev ner brottstycken av hans ord och berättelser medan han ännu levde, ibland i samma stund som de predikades. Jag kan fortfarande se framför mig hur några av de som samlats för att lyssna satte sig i gräset för att på ett ark papyrus med ett vassrör teckna ner vad han förkunnat.

Jag önskar att jag då varit insatt nog i skrivkonsten för att kunna bidra med att redan när det skedde teckna ner det jag såg och hörde. Men mitt minne har alltid varit gott och jag kan för mitt inre framkalla bilder av det jag upplevt. De bland oss som redan då förunnats skrivandets gåva försökte jag i stunden hjälpa att rätt minnas. Vi jämförde med varandra vad vi kunde komma ihåg och lade till och ändrade i det skrivna. Ihärdigast att nedteckna allt vi upplevt var Lewi Maththaios, som följt min mästare redan innan jag anslöt mig till kretsen. Huvuddelen av de nedskrivna redogörelser som jag nu ser cirkulera i Maththaios namn är jag dock säker på att någon annan är upphov till. Jag kan i dem känna igen formuleringar från den Maththaios jag kände, men säkert är att lika mycket gått förlorat som allt det som tillförts av mindre nogräknade hävdatecknare.

Vad jag vet är jag nu den ende av dem som var med honom som ännu lever, och ändå säger man att jag var den förste som dog. Jag kan inte låta bli att dra på munnen när jag tänker på att jag själv mött Shaul, han som efter

att han började predika min mästares förkunnelse kallade sig Paulos, kanske för att göra sig bättre hemmastadd bland grekerna. Några har menat att han borde ha varit den som tog min plats bland de tolv, men lotten hade ju redan sedan länge fallit på Maththias, som hade följt min mästare i flera år.

Shaul mötte jag samma år som han återvände till Jerusalem efter att han i många år rest runt vårt stora hav i väster där han döpt och predikat. Det var vid just den port i stadsmuren genom vilken min mästare trädde in i staden den ödesdigra vecka som ledde till hans död. Shaul var en kortvuxen, skallig karl vars intensiva blick hela tiden tycktes mäta alla han mötte. Att han stod inför någon vars namn han så ofta förbannat visste han naturligtvis inte. Vem känner igen den som alla sedan länge tagit för död? Kanske har minnet av honom så tydligt dröjt kvar hos mig just därför att vi möttes vid den port i stadsmuren som betytt så mycket för mig och som fyller mig med sådan vårvindsljummen lyckokänsla och samtidigt en sådan jordkall sorg var gång jag närmar mig platsen. Jag och Paulos växlade även några ord där under portvalvet, några fraser jag minns så tydligt som sades de mig för bara en stund sedan. Orden vi bytte – jag håller dem så tätt intill mig att de liknar min andhämtning och mitt hjärtas slag.

Var gång jag tänker på när vi kom till Jerusalem den dagen fylls jag av en sådan jublande glädje att jag knappt kan hålla tillbaka ett upprymt skratt. Vi hade under natten

dröjt hos de båda systrarna Martha och Maria i den spel-
älskes hus i Betania, där vi alla samlats inför påskan. Syst-
rarnas bror Lazaros låg med vid bordet, fortfarande blek
och klen sedan Yeshua väckt upp honom från de döda.
Jag kan inte säga att det verkligen var så, även om jag
har sett mycket som min mästare utfört som varken jag
eller någon annan kunnat förklara utan måste acceptera
som något endast Gud förstår. Jag var inte där när min
mästare drog den sedan en handfull dagar döde ur graven
och blåste liv i honom på nytt. De säger att Lazaros legat
så länge i klipphålans dunkel att hans kropp börjat lukta
död och förgängelse, men vid kvällsmålet den aftonen
satt han med oss andra, visserligen blek och lite vilsen,
som en nyväckt, om inte så mycket från de döda som
till en ny dag, och syskonens hus var fyllt av doften från
oljelampornas flammande vekar och nygräddat bröd. Men
Lazaros blev fort trött och fick hjälpas in till ett inre rum
i huset för att vila.

På morgonen bröt vi tidigt upp och var lyckliga och
glada när vi gick in mot staden. Det var samma söndag
som den romerske prokuratoren med sin här från förlägg-
ningen i Caesarea Maritima skulle träda in genom porten
i stadens västra del för att visa övermaktens styrka och
säkra ordningen under påskveckans firande. Pontius Pila-
tus, högste företrädaren för kejsar Tiberius, vars far efter
sin död gudaförklarats och dyrkades i riket som Divus
Augustus i tempel byggda i hans namn, kom således med

sina trupper till staden utsänd av ett helgat gudaväsens avkomma, en guds son.

Vilken sprittande glädje som glittrade i min mästares ögon när han bad ett par av oss som följde honom att gå in i en by som vi passerade för att hämta en ung, otämjd åsna åt honom att likt en kejsarens utsände rida in i staden på.

Och mina vänner hittade verkligen en åsninnas knappt fullvuxna föl som de lånade mot löfte att snarast återlämna. Några av oss kastade våra mantlar över djurets rygg åt vår mästare att sitta på, andra sina över stenläggningen framför porten för öket att kliva fram över. Då hade redan många människor, både pilgrimer och stadsbor, samlats och sett våra förberedelser. Man bröt grenruskor och palmblad och kastade över gatstenen där min mästare red fram, strödde vårens prunkande blomklasar över honom där han som en smord härskare vinkade mot de kringstående. De hade naturligtvis redan hört ryktas om honom, om gudsrikets budskap som han förkunnade, om alla dem det berättades om att han helbrägdad, om styrkan som gick ut från honom då han talade. Allt detta och nu det som han i stunden väckte: skrattet och festen, jublet och sången, de trotsigt glada tillropen från de som förstod innebörden i att min mästare likställde sig med de romerska ståthållare som så länge förtryckt vårt folk och i det såg hoppet om allt liv som skulle frigöras i det gudsrike han förkunnade, en ny värld där allt var som det borde.

Kanske var det just skrattet som gjort att jag något år

tidigare anslutit mig till den skara som följde honom på hans vandringar över betesmarker, utmed åkrar, mellan vingårdar, längs olivlundar, genom vildmarken. Det stilla jubel som famnade oss då han bröt bröd med dem som samlats för att lyssna, då han lade sina händer över deras knotiga axlar och värkande leder, då han bjöd in dem att dela den ljusa tystnad som var som ett skimrande hölje kring hans gestalt. Och sången, den heliga sången, då rösterna flätas samman mellan människa och människa, röst och röst, andetag och andetag, då vi blir ett med den skapare som är mitt ibland oss och håller sina skyddande händer över våra liv.

Innan jag lämnade allt för att följa min mästare hade jag flera gånger frågat mig vad för slags människa som utan att tveka lägger allt åt sidan för att gå med en okänd? Jag kunde inte fatta det och var säker på att jag aldrig skulle kunna räknas till dem som var beredda att göra ett sådant uppbrott. Jag hade redan sett flera folkhopar som försökte likna luggslitna eremiter och anakoreter, några plågande sig själva med tistlar och nässlor, hasande fram på såriga knän under verop och klagan, svältande sina kroppar och pryglade sig med ris och piskor. Vi brukade skratta åt dem och håna dem när de passerade. Någon gav dem att äta och dricka, men inte sällan mötte de vår medömkan med förakt. Nej, vad för människa lämnar allt bakom sig för att följa någon man är beredd att kalla sin mästare?

Och ändå blev jag en av dem. Rykten hade nått oss om

hur han helade sjuka och drev ut de besattas onda andar, om att den yttersta tiden var nära och hoppet han väckte om det gudsrike som skulle följa. Dagen han kom till vår by hade jag samlat in fåren. Jorden var så förbränd att mycket lite fanns för dem att äta på slättmarken och vi skulle de följande dagarna driva upp dem i bergen för att där söka finna bättre bete. Han hade slagit sig ner i det torra gräset öster om byn med den lilla skara som redan följde honom – en handfull yngre män i hans egen ålder, några kvinnor. Ett par av hans följeslagare hade kommit och ropat mellan våra låga hus att han var här och skulle tala till oss. Det var min äldsta syster som fick mig att följa med för att lyssna. Hon ville inte gå och möta okända ensam. Först ville jag inte, trött efter dagens arbete, men hennes envishet medan hon svepte ett dok runt sitt huvud fick mig till sist att följa henne.

Han var verkligen olik dem som tidigare dragit förbi hos oss. De lagiska som kom till oss, de som avskilt sig från prästerna och levde i sträng enlighet med allt som lagarna föreskrev, kunde jag tycka använde sin kunskap om vad som stod i skrifterna som tillhyggen. Det var som slet de ord, fraser, meningar, ja hela stycken ur Torahn och Nevi'im och svängde som påkar och facklor över sina huvuden för att trycka oss andra tillbaka. Även de talade om hur våra kroppar, som tiden nöter ut och till sist kastar uttjänta i gravens damm, en gång på domens dag åter kommer att förenas med den flyktiga ande som gör

att jag känner dig och du känner mig, denna förgängliga skälvande dunst som samtidigt skiljer oss från varandra och är den livets låga vi delar. De talade om den befriare som profeten en gång sagt skulle komma och om de himmelska väsen som följer oss och håller sina skyddande vingar över oss.

Dessa de avsöndrade, fariséerna, vann följare genom sin envetna svada om att i allt följa de bud Mose burit med sig ner från berget och att hålla heligt det förbund som slutits med Herren vid Sinais branter, den Herre som de menade styr allt i våra liv utan att beröva oss vår egen vilja. Inte minst i hur vi helgade våra måltider och handskades med vad vi åt och höll oss rena skulle vi visa vår lydnad för den högstes lagar. I byn satt de med oss och talade om allt mellan himmel och jord, som rymdes skriften inom dem och bars fram av deras egna ord. Visst, min mästare kunde likna några av dem då han riktade sin vrede mot alla de templets höga förkunnare som vägrade änglarnas, uppståndelsens och det eviga livets plats bland oss.

Min mästare menade att detta prästerskap höll hänförelsen över sina egna rikedomar högre än troheten till lagarna, då de menade att Herren redan vänt oss ryggen. Med det nöjde de sig så länge de bars av den makt som givits dem sedan Sadok upphöjts till överstepräst av självaste kung Dawid och sedan en av dem smort Salomo vid hans kröning. De av oss som besökt templet hade sett

på dessa sadducéer med vördnad, som var de verkliga det heligas utvalda väktare. Också de få gånger som vi såg till dem hos oss kom de med praktfulla följen i vilka de romerska soldaterna bistod skatteindrivarna då de inkasserade de små tillgångar de kunde ta ifrån oss. Dessa knektar och fogdar som även försåg sig ur våra bodar och av våra kvinnor, allt med den romerska övermaktens ståthållares goda minne.

Att min mästare inte stod de präster nära som verkade i Sadoks efterföljd och gick de härskandes ärenden var uppenbart för var och en som mötte honom. Han liknade mest en herde i sin enkla mantel där han väntade oss på slätten utanför byn. Det har sagts att han redan som barn bländat de skriftlärde med sitt kunnande då han med sin familj besökt Jerusalem för att fira påsk. Ingen som hört honom kan betvivla att han var lika kunnig i skriften som någonsin templets präster, men inte heller berätta varifrån han fått allt detta vetande, alla dessa insikter. Under de år jag följde honom kan jag inte minnas att jag annat än någon enstaka gång såg honom lutad över en av skriftens rullar, och då följde han de nedskrivna tecknen med fingret och formade mumlande stavelse för stavelse likt någon knappt läskunnig.

Och att han inte hörde till de avsöndrade fariséerna kunde var och en snart fatta när de hörde vilken vrede han riktade mot deras inskränkta lagiskhet, blind tro och högmod. Det var just de som ofta framstod som

hans främsta motståndare. Min mästare lovade oss att ett gudsrike väntade som innebar att vi skulle kasta av oss de kolonner av soldater och väpnare som med all den grymhet överståthållaren avkrävde dem höll oss tillbaka. Då kunde han tala med en vrede lika stark som den hos seloterna, dessa ivrare som i trotsig raseri reste vapen mot våra förtryckare. Jag delar min mästaress sorg över hur dessa upprorsmän gick i strid med varandra när de romerska härskarnas makt blev dem övermäktig och vände sina vapen mot sig själva.

Dessa stridsberedda seloter, som många såg som rövare och uppvigglare, hade även de drivit genom vår del av landet. Jag minns hur de kom till byn när jag var barn, seniga, brända av solen och med vapen knutna intill kroppen med läderremmar. De sade att det var för oss de kämpade och delade med sig av det överflöd deras härjningar stundtals givit upphov till. Men lika ofta upptäckte vi när de dragit vidare att någon av dem tagit med sig en killing, vars avättna benrester våra herdar hittade bland bergen intill deras falnade lägereld. Ingen anklagade dem egentligen för det, då de flesta såg det som ett blygsamt offer jämfört med vad skatteindrivarna kunde föra med sig från byn. Kanske hörde till deras följe också de som inte bara drevs av att underkasta sig den rena trons lydnad, utan som tvingats till ett laglöst liv av slump och misstag eller för den lätt uppnådda egna vinning som rövarlivet inbjöd till.

Flera av dem slungade hot och förbannelser över oss

för att vi inte villigt nog underkastade oss den gud som ju är allt skapats herre. De uppmanade oss att ta till vapen och kämpa inte bara mot de soldater som kom till stöd för skatteindrivarna utan också mot våra grannar på andra sidan floden, främlingarna och de otrogna. De fortsatte sina strider långt efter att min mästare lämnat oss, men till sist fördrevs de till en fästning i Negev, högt på en platå i öknen väster om Salthavet. Det är nu en halv mansålder sedan Vespasianus och hans trupper efter att ha krossat Jerusalem belägrade Masada där ivrarna förskansat sig. Sedan stridslarmet tystnat och marken sugit i sig de dödas blod återfanns endast ett par kvinnor och en handfull barn som överlevande.

Det finns de som menar att min mästare hade fått kunskapen han gjort till sin från de heliga som höll till vid Qumran vid Salthavets nordvästra stränder. Det var deras fasta tro att en smord skulle träda fram och återupprätta det rike som Dawid en gång byggt, att han skulle tvinga girigheten och dess prästerskap ut från templet, att mörkret skulle fördrivas och att alla skulle förenas i det enkla liv som levs under vår skapares himmel. Det sägs att de framlevde sina dagar lika enkelt som min mästare, delade allt och vägrade att hålla slavar. Många var utan make eller maka och de åt tillsammans under tystnad. I mycket kanske min mästare liknade dem i det stränga allvar han kunde uttrycka, om det inte vore för hans lika ofta framporlande skratt, om det inte vore för hans nyfiket

sökande blick, om det inte vore för den öppenhet han visade var och en som han mötte.

När jag följde min syster till den brända slättmarken öster om byn där han och de som följde honom slagit sig ner för att vila hade jag tagit med mig en ränsel, min lilla vattensäck och staven jag använde för att fösa fåren framför mig. Det var som visste jag redan då att jag var redo att bryta upp och låta min familj leva sitt dagliga liv utan mig. Med uppbrottet är det som med kärleken, man måste vara beredd på att när som helst bli drabbad med all kraft. Trots att jag retat min syster för hennes iver att lyssna till besökarna som kommit till byn närde jag kanske ett blekt hopp att just de skulle vara den utväg för mig som jag länge fantiserat om. Den unga människans längtan att lämna det liv där dagarna till förväxling liknar varandra för en mer osäker framtid. Nu när jag blivit gammal är jag snarare tacksam över att en dag liknar och kan tas för en annan.

De som samlats kring honom från byn var de som brukade gå för att lyssna när andra kringströvande förkunnare passerade ett par gånger varje år. Änkorna satt i mindre grupper och kastade blickar på varandra i ännu en av de osämjor de tycktes sätta en ära i att ständigt ge ny näring åt. De unga männen i min egen ålder stod skrattande upptagna av sig själva och de unga flickor som kom med en mor eller faster vid sin sida. Närmast Yeshua och de som följde honom satt de äldre männen, som räknade de

med att deras upphöjda ställning i byn skulle bekräftas av gudsorden de förväntade sig att få lyssna till. Men inget av vad vi fick höra liknade det andra som kommit till byn förkunnat. Så många gånger man inte bara givit oss tomma löften och smekt med smicker, utan även kastat skurar av förmaningar och hotelser över var och en som lyssnade, likt ljumma sommarregn uppblandade med stora klumpar hagel.

Men när han som blev min mästare reste sig från det torra, gulnade gräset och ställde sig på en sten, var det inte med svavelosande anklagelser han mötte oss, utan han började berätta om det gudsrike som snart skulle bli vårt. I det skulle ingen annan ha makt över oss än Herren vår Gud, den gud vars namn jag inte vågar yppa. I detta gudsrike skulle vi leva utan rädsla, i frihet och vänskap med våra grannar. Inget skulle fattas oss och oss alla skulle tillkomma det som var och en behövde. Och vi skulle då, vid tidens slut, med vår guds hjälp driva bort de horder av soldater som med vapenmakt hållit oss nere. När han berättade om det förestående gudsriket gjorde han det med en mild och stilla röst som tvingade oss att lyssna uppmärksamt för att alls höra hans ord. Han var inte som de andra som passerat genom åren, hotfullt skrikande med knutna nävar, bannande oss som samlats för vår gudlöshet. Han talade till oss som hörde han hemma bland oss och som var vi hans vänner.

Så många har vittnat om att när han talade framstod

tanken som genomlyst och ändå fylldes den egentligen inte av ljus, utan bara av frånvaron av mörker. Hur ska någon kunna berätta om detta – ett ljus som inte är ljus men som drivit allt mörker ifrån sig? Inte alla såg det, som var deras blick grumlad, men hos dem som följde honom kunde man skymta ett återsken av denna mörkrets avsaknad i deras ansikten. De såg sig kring som barn som just upptäckt gryningen, då solen ännu knappt visat sig över horisonten och dess strålar kastas över slätterna med långa skuggor. Morgonrodnaden. Den väntande dagen. Den bortjagande natten.

När han satte sig intill knivsliparens åldrade, sjuka kvinna och lade sina händer över hennes förvridna, ömmande fingrar, när han hjälpte vår grannes haltande morbror på fötter och gubbens kraftlösa ben som han i så många år stapplat fram på plötsligt bar, när han fick mjölnarens pojke med sina ryckningar och envetet upprepade grimaser att lugnt bli sittande vid hans sida, när han tillsammans med oss delade ett bröd som skinngarvarens hustru haft med sig så att alla fick äta och ändå en stor bit av skalken återstod, när det späda barn med sprucken överläpp som skrivarens kvinna satt och diade skrattade med hela läppar sedan han fört sin hand över ungens ansikte – jag svär att jag såg allt detta med egna ögon – då visste jag att jag inte kunde annat än att följa honom.

Den natten stannade jag hos dem och vi sov, som så många gånger senare, under bar himmel. I skymningen

hade han som skulle bli min mästare gått undan och sjunkit ner i gräset för sig själv tills det helt hade mörknat. De andra sade att han bad, men när jag såg honom sitta ensam, med solens sista strålar spelande över hans tunna gestalt, var det mer som samtalade han lugnt med någon. Det fanns naturligtvis ingen där, men han satt så stilla som jag och mina bröder brukade göra efter en lång dags vallande av fåren uppe i bergen. De profeter och skriftlärde som tidigare kommit till oss bad som jag själv lärt mig: de föll till marken för att vända ner mot jorden visa att de underkastade sig den gud som är allas herre. Men med Yeshua var det annorlunda, han tycktes vända sig till Herren som till en jämlike. Senare i natten hörde jag honom även spela. Han bar under den tid jag vandrade med honom alltid en liten flöjt innanför sin mantel, liksom jag vid bältet fortfarande bär den lilla tråkopp som min far snidat åt mig ur roten av ett olivträd när jag var barn. Min mästare tog ibland fram sin flöjt under bönen när orden tagit slut. Då förde han dess ena ände till sina läppar och blåste tunna, spröda toner, lätta som en vind, sköra som en spindels väv.

När jag vaknade tidigt i gryningen följande dag hade Yeshua och de som vandrade med honom redan brutit lägret. Morgonen var egendomligt kylig, med det förbränt torra gräset svept i en tunn hinna dagg och skira, svepande dimstråk hängande över slättens svackor. Jag satte mig upp och såg på den som skulle bli min mästare

och dem han hade kring sig. De stod i en liten grupp med den uppstigande solen bakom sig, omfamnade av dess brandgula strålar som sträckte sina ljusknippen genom morgondimmans slöjor. Så började de gå förbi mig, som var de utdragna skuggorna framför dem deras vägvisare. Yeshua gick sist och när de passerat stannade han upp och vände sig om. Han såg på mig med den lätta skelning jag så många gånger skulle möta och som tycktes både se rakt mot den han hade framför sig och samtidigt förbi och bortom. Jag minns inte om han sade något, bara att hans blick var på en gång mild och krävande, som tycktes han fråga: Kommer du? Och då reste jag mig från gräset där jag legat under natten, tog min ränsel, vattensäck och stav, och följde dem.